

Villányi László

A BEREKSZÁSZI FIÚK

Először játszhattam igazi stadion nyírott fűvén. Házukkal szemben, a Mebejscsik pályáján rúgtuk a labdát Pistivel és Sanyival. Béci haldoklott, vele sohasem egyérintőztem. A következő évben ott álltunk a Kolhoznyik tribünjén (ez a pálya is a Muzsalyi úton volt, csak a másik oldalon), s az ellenfél kiegyenlített, mire Sanyi gólt dadogott. Bátyja már nem kacaghatott a bekiabáláson: – „Annyi eszed van, mint egy marék lepkének!” –, kifordult végtagokkal ült otthon. Aztán a második fiút is eltemették. Béla bácsi varrógépe szüntelenül járt, hogy Sanyit orvoshoz cipelhessék Kijevtől Moszkváig. Mindig Ica néni adta be az injekciót, ha a férfiasság tombolni kezdett az eltorzult testben. Mikor a harmadik fiú is meghalt, édesanyja földre ejtette imakönyvéből a fordomentát. A vékony lapok között őrizte első fia születése óta. Két hét sem telt el, s Ica nénit elvitte a szíve.

Székelőföld, 2003/5.

VILLÁNYI LÁSZLÓ (1953, GYŐR) JÓZSEF ATTILA-DÍJAS LÍRIKUS